

[Erik Eriksen.]

ingen kunne indvende noget som helst mod, at regeringen har ønsket at supplere sig med et sagkyndigt medlem. Opgaverne i Grønland er så store og så vigtige for hele det danske samfund, at man kun kan ønske mest mulig sagkundskab ved spørgsmålenes løsning. Jeg vil gerne føje til, at jeg kun har hørt godt om den højtærede minister for Grønland personlig. Derfor vil jeg gerne have klarhed. Jeg har nemlig en hel del at indvende, hvis ministeren i situationer, hvor det drejer sig om det, man kalder syddanske anliggender, har forpligtet sig til at støtte regeringen.

Når jeg så endelig vender mig til regeringserklæringen, må det vel være tilladt at sige, at den ikke kan danne udgangspunkt for mange kommentarer. Her vil jeg dog indskyde, at det forekommer mig, at det ville have været ønskeligt, om folketinget og dermed befolkningen ved en sådan lejlighed blev gjort bekendt med regeringens syn på forslaget om at gøre NATO til en selvstændig atommagt, men jeg kan måske forstå det således, at regeringen agter at fremlægge spørgsmålet til en særlig debat her i tinget, inden den meddeler NATOs ministermøde Danmarks standpunkt.

Vi kan vist hurtigt blive enige om, at det mest interessante afsnit i statsministerens tale angik overenskomstforhandlingerne. Efter nogle mere almindelige betragtninger hed det som bekendt, at regeringen forventer, at parterne selv bringer en eventuel konflikt til afslutning. Så er der i hvert fald tilvejebragt en klarhed, som vi ikke var i stand til at få før valget; men her står vi igen ved et af de tilfælde, hvor man fra radikal side siger ét før valget og noget andet efter valget. Jeg mindes i hvert fald ikke at have hørt en eneste radikal kandidat give udtryk for det, som den højtærede statsministers erklæring forleden dag gjorde; tværtimod havde man da indtryk af, at det radikale parti gik til valg på, at en konflikt skulle løses ved voldgift, og at man kvikt og tappert talte socialdemokratiet midt imod. Nu viser det sig, at de radikale også på dette område har måttet bøje sig for at gøre socialdemokratiet tilpas. Det vil være naturligt, om de radikale ledere nu nærmere begrundes, hvorfor de efter valget foretrækker, at parterne selv i til-

fælde af en arbejdskamp må bringe denne til ophør, når regeringen dog er af den opfattelse, at en sådan arbejdskamp kan medføre varigt tilbageslag for erhverv og beskæftigelse.

Jeg finder i denne forbindelse anledning til at minde om vort forslag, hvorefter livsvigtige virksomheder kan holdes fri af en eventuel konflikt. Jeg er af den opfattelse, at den stadig større del af befolkningen, som ikke er direkte part i arbejdsforhandlingerne, har et rimeligt krav på, at de to parter ikke får lov til at sætte hele samfundet i stå, fordi de ikke kan blive enige.

Et andet nyt punkt i regeringserklæringen berørte valgloven, og det vil vel snart vise sig, hvad de noget vage ord dækker over. Det radikale parti har, som jeg allerede har nævnt, en meget kontant interesse i at få den såkaldte spærreregulering lempet, men er det nu også saglig rigtigt? Jeg tror det absolut ikke, og jeg forstår da også, at der hersker meget delte meninger inden for socialdemokratiet. Det vil vel sige, at det saglige her står over for hensynet til en stadig mere svækket makker. For mit eget vedkommende vil jeg sige, at hvis der overhovedet skal være en spærreregulering — og det bør der efter min mening være — så kan den ikke lempes i sit reelle indhold i forhold til den nuværende uden at miste sin mening. Det sidste valg viser da også med al ønskelig tydelighed, at spærrereguleringen ikke kan siges at være hindrende for nye partiers repræsentation i folketinget. Det socialistiske folkeparti er et fuldgældigt bevis for, med hvilken styrke og hastighed et helt nyt parti forstår at bane sig vej.

Trekantregeringens forslag om salg af jord i offentlig eje er ikke nævnt i den højtærede statsministers tale. Derfor er det vel rimeligt at spørge, om forslaget bliver genfremsat, eller om det i sin tid var en usaglig indrømmelse til retsforbundet.

Også kildeskatten vil jeg gerne orienteres om. Jeg havde forstået valgkampen således, at når man fra radikal side ikke ønskede at diskutere kildeskat, var motiveringen den, at man ønskede en saglig udredning af problemerne. Mon det da var almindelig ventet, at den højtærede finansminister umiddelbart efter valget kunne oplyse, at den sagkyndige betænkning